

de Tingsvidner, som vare afhørte, ansaa det for tilstrækkelig godtgjort, at den paagældende Officer havde overanstrengt Mandskabet og overtraadt de herhen hørende Bestemmelser i de militære Reglementer, og bad Ministeren undersøge dette nærmere, eventuelt ved Krigsforhør, og eventuelt foranledige vedkommende Officer draget til Ansvar. Jeg fik imidlertid Afslag. Den højtærede Forsvarsminister vilde ikke tage sig af denne Sag eller tage Hensyn til det Andragende, jeg havde indsendt. I Svaret paa mit Andragende siges det, at jeg ikke mod vedkommende Officers Benægtelse havde bevist Rigtigheden af de i Artiklen indeholdte Sigtelser, og der tilføjes: "idet Sagens Oplysninger meget mere bekræfte Officerens Anbringende om under de i Artiklen omhandlede Øvelser hverken at have vist reglementstridigt eller uforsvarligt Forhold. Denne Dom synes mig noget løs og noget skruet, Den Forandring skulde man dog have ventet ved Systemskiftet, at Forholdet var blevet det, at naar Pressen eller Medborgere i det hele kom til Kendskab om, at der foregaa Ting, som fortjene Paatale, undersøgte de vedkommende Autoriteter, om der har været Grund til at fremsætte en saadan Klage, og hvis det viser sig, skride de ind mod dem, over hvem der er ført Klage. Saaledes er det imidlertid ikke gaaet i dette Tilfælde. Der blev anlagt en Sag imod mig, som jeg om lidt skal omtale. Dommen gik altsaa ud paa, at jeg ikke havde bevist Rigtigheden af de i Artiklen fremførte Sigtelser. Naar man tager sig af en saadan Sag, kan det jo nok være, at ikke alting er korrekt, men derfor kan det godt være, at der i selve Sagen er saa meget sandt og rigtigt, at der har været overordentlig stor Grund til at føre Klage, og at der for Autoriteterne er overordentlig stor Grund til at skride ind. Nu siges det i Dommen, at ikke alt er bevist. Hvis alt var blevet bevist fuldt ud, havde den paagældende Officer jo staaet meget daarligt i det. Men saa siges det, at Sagens Oplysninger meget mere bekræfte Officerens Anbringende o. s. v. Denne Udtalelse er noget skruet, thi hvad er „meget mere“? Kan man forlange mere end fuldstændig at afkræfte en Sag? Man kunde jo godt sige, at der ikke var kommet noget frem, som kunde afkræfte de Sigtelser, jeg har tilladt mig at fremføre. Ministeren har imidlertid anset denne Dom for at være af den Beskaffenhed, at han paa Basis deraf kunde skyde hele Sagen fra sig, fuldstændig nægte at tage Hensyn

til mit Andragende. Hvad jeg her har villet fremdrage, er imidlertid ikke, hvad der har staaet i „Social-Demokraten“, heller ikke Dommen og dens Indhold. Det er de faktiske Forhold, som ere blevne oplyste under Sagen. Det er jo dem, jeg har anmodet den højtærede Minister om at undersøge nærmere, og da de forekomme mig at være af en saadan Beskaffenhed, at der maa skrives ind mod denne Officer, har jeg andraget om, at han bliver draget til Ansvar.

Jeg skal fremsætte nogle Oplysninger for at ærede Medlemmer kunne vide, hvad Sagen drejer sig om. Den paagældende Artikel stod i „Social-Demokraten“ den 10. Juli 1904, efter at den samme Sag var bleven omtalt i „Demokraten“ i Aarhus hvor vedkommende Officer har sit Domicil. Det faldt ikke Officeren ind at drage til Felts mod „Demokraten“. Formodentlig har han selv følt, at han stod paa saa svage Fødder, at det neppe vilde have nyttet ham stort. Sagen blev anlagt efter krigsministeriel Ordre. Det er den tidligere Krigsminister Madsen, som har beordret den anlagt, og da han sandsynligvis ikke læser Aarhusbladene, men derimod læser „Social-Demokraten“, har han beordret Sag anlagt mod denne. Det har han jo Lov til. Men jeg mener dog, at det rigtigste vilde have været for Krigsministeren først at undersøge Sagen, om der ikke forelaa saadanne Forhold, at der var Grund til at klage over dem, og lade være med at anlægge Sag, naar han fandt, at det var Tilfældet. Det er jo Højres gamle Fremgangsmaade, at man, naar der stod noget i Bladene, hvorved der klagedes over et eller andet, særlig naar det var Embedsmænd, det angik, saa pudsede Embedsmanden paa dem og den vedkommende, som havde skrevet i dem, og saa sørgede for at lægge hele Bevisbyrden overpaa den, som har klaget. Men det er ikke nok, det alene. Thi det Tidspunkt, paa hvilket Sagen blev anlagt, har ogsaa sin Betydning. Sagen blev først anlagt den 4. November 1904. Naar man nu husker, at det drejer sig om Folk, der vare indkaldte til at aftjene deres Værnepligt, vil man se, at det Tidspunkt er udløbet, i hvilket disse Folk vare inde. De vare altsaa permitterede og spredte omkring for alle Vinde. Det var derfor i højeste Grad vanskeligt at faa fat paa nogen af dem, der kunde bevidne, hvad der var passeret. Det lykkedes dog at faa fat paa nogle af dem, og jeg fik Vidneforsler satte i Gang, som bragte adskillige Oplysninger. Det er paa Basis af disse